

Ti, kteří byli s ním, se ho ptali: Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael? Řekl jim: Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si ponechal Otec ve své moci; ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku i Samaří a až na sám konec země. Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel.

Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael? Všiml jsem si: To řecké slovo „obnovit“ (apokathistanein) překládá Vulgáta ve všech svých verzích: „restituere“. Nemohu za to, a nemějte mi za zlé, že se mi do mysli vetřely restituce. A odpověď Vzkříšeného: To není vaše věc. Vy nespolehejte na žádné restituce – restituci království Izraele nebo restituci panství církve. To je věc Otcova, to si on ponechal ve své kompetenci; do toho mu nemluvte. A žádný mocenský akt, ani akt legislativní nenastolí tu poslední restituci, kterou čekáme. Vaše věc je něco jiného: až přijmete *moc Ducha svatého*, být mi svědky *až na sám konec země*.

A po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim jej zastřel. Podobnou scénu vylíčil Lukáš již jednou, v epizodě emauzské: Sotvaže Vzkříšeného ti dva emauzští poznali v lámání chleba, „on zmizel jejich zrakům“ (L 24,31). Najednou byl pryč, už ho neviděli; už ho nevidíme. Všimněte si, že po obakrát je řeč o zraku. Učedníci se mají stát svědky neviditelného, nepřítomného. To platí i pro nás.

Nemáme ho, abychom jej předvedli publiku, sdělovacím prostředkům, nemůžeme už poukázat na jeho mocné činy uzdravování, nemůžeme znovu inscenovat jeho život. Máme Pána, máme Boha, který se nám vymknul z kontroly, z obzoru všeho, co jsme sami schopni předvést jako důkaz, že je a že je živ a že působí.

Není to poprvé v historii biblické víry. Jan Štefan si snad vzpomene, jak jsme spolu kdysi naslouchali výkladu štrasburského kolegy Jean-Francois Collange o „*centre vide*“, prázdném středu izraelské bohoslužby, kde ve svatyni svatých nebylo nic, žádný předmět, který by bylo možno kulticky uctívat, dotýkat se ho, přemisťovat ho vlastní silou (jako pohanské modly, jak ironizuje Druhý Izajáš 46,7), nemůžeme si ho strhnout na zem žádným mravním výkonem, ale ani svátostným jednáním, jak zdůraznil Kalvín, když tradiční *Sursum corda* pojal jako pozvednutí ke Kristu na Boží pravici. Zvláštní paradigma křesťanské existence: svědčit o někom, koho nemůžeme ukázat, předvést, přivolávat si ho, když potřebujeme, odsunovat jej, když se nehodí.

Tak tedy počítejme s tím, že našeho Pána, jemuž jsme povinni svědectvím, nevidíme; je daleko. Kde? V nebesích, na pravici Otce, odpovídáme s Apoštolským vyznáním. A co tam dělá? Zde tradice odpovídá několikerým způsobem. Samozřejmě odpovédí je, že tam s Otcem vládne. „Aj Pán kraluje, božskou moc máje, sedí na trůnu svých cherubínů...“ (EZ 353 Třanovský). Má prominentní podíl na Boží moci a vládě. Opět útěšná zvěst: Není prostoru tak vzdáleného, není situace tak temné, není lidského osudu tak ztraceného, že by se

vymknuly z vlády Božího Syna. „Nezůstalo nic, co by mu nebylo podrobno“ (Žd 2, 8b). Když Karl Barth na sklonku roku 1968, v předvečer svého skonu, v situaci temné dějinné konstelace, telefonoval naposledy se svým přítelem Eduardem Thurneysenem, zazněla v tomto telefonátu často citovaná slova: „Ano svět potemněl... ale nevěšme hlavu, vždyť *es wird regiert*, ne jenom v Moskvě, Washingtonu, Pekingu, *es wird regiert*, a to zde na zemi, ale naprosto shůry, z nebes. Bůh zůstává u vlády. Proto se nebojím. Mějme proto důvěru i v nejtemnějších chvílích. Nedovolme, aby naše naděje poklesla, naděje pro všechny lidi, pro všechny národy...“ Ano, aj Pán kraluje, božskou čest maje... *Es wird regiert*. Vy svědkové Kristovi nekapitulujte před nejtemnějšími situacemi církve a světa, jakoby už se vymkly z vlády Božího Syna, neztrácejte naději a důvěru, nepropadejte panice, že on už na to nestačí.

Jenže epištola Židům, jak jsme četli, jakoby vycházela vstříc naší jiné zkušenosti, když říká: Nevidíme. „Nyní ovšem nevidíme, že by mu vše bylo podmaněno“ (2, 8c). Opravdu to nevidíme. Ať hledíme, jak hledíme, ať se díváme do svého nitra, ať se díváme do církve, do církví, ať se díváme, jak to vypadá v naší zemi a v celém světě: i kdybychom si oči vykoukali, nevidíme, že by Ježíši Kristu bylo podmaněno všecko. Světem nevládne Kristus. Světem vládou peníze, mafie a zbraně.

Nevidíme. Když nevidíte, radí epištola Židům, zkuste vyměnit okulár. A co uvidíte? „Vidíme... Ježíše, jak je pro utrpení smrti korunován ctí a slávou; neboť měl z milosti Boží zakusit smrt za

všecky“, odpovídá epištola. Vidíme, čteme, vyprávíme si ten příběh muže z Nazareta, který se narodil v chudé rodině, v jeslích, toho bezdomovce, který byl už jako kojeneček na útěku a ani později „neměl, kdy by složil hlavu“ (Mt 8,20), jehož cesta ho zavedla na kříž. Toho, jemuž je všechno poddáno, jak trpí a za všechny okouší smrti. Neokouší, jak chutná moc. Okusil, jak chutná smrt. Jak chutná ponížení, bolest, lidská vina. Král andělů postaven níže, než andělé, postaven do postavení člověka, člověka trpícího. Nebyl toho ušetřen. Nedal se toho ušetřit. Nevymohl si od Otce žádnou imunitu – Epištola židům později (5,8) řekne, že on, „ačkoli byl Boží Syn, naučil se poslušnosti z utrpení, jimž prošel“. Korunovaný ctí a slávou – pro utrpení smrti. Poslušný až do smrti, a to smrti kříže, připomene apoštol Pavel (Fp 2,8). Jeho vítězství je vítězství ve smrti kříže. Nedosáhl ho jako železný muž, jako Achilles, hrdina řeckých bájí, nezranitelný, kromě na patě, nýbrž jako velmi zranitelný, zraněný pro přestoupení naše (Iz 53,4), okusil „hlad, žízeň, horko, zimu, největší chudobu“ (EZ 311). Ve všem nám podoben, jako jeden z nás.

Tak takového máme Pána, který usedl na Boží pravici. Takové povahy je jeho moc a vláda. To je prisma, prisma jeho kříže, kterým na něj, vyvýšeného, hledíme, když ho nevidíme, že by mu bylo všecko poddáno. „Neujímá se přece andělů, ujímá se potomků Abrahamových. Proto musel být ve všem jako jeho bratři, aby se stal velebnězem milosrdným a věrným v Boží službě a mohl tak smířit hříchy lidu“ (Žd 2, 16n). Pozoruhodné a vždy mě to fascinovalo: Epištola židům rozehrává mocenské a vládcovské atributy Syna Božího na pravici v první své kapitole až emfaticky, ale už od druhé

kapitoly od toho odstupuje a do svých úvah dává vstoupit figuře jiné, figuře solidárního velekněze. Vy víte, kdo byl velekněz. Předstupoval před svatého Hospodina, ale ne sám za sebe, nýbrž za celý lid hříchem porušený a obtížený. Nuže, zde je řečeno (a na několika dalších místech této epištoly též), že tím naším veleknězem je vyvýšený Ježíš Kristus. Představme si to názorně: On stojí před Bohem za nás, kteří bychom se pro svůj hřích před něj nemohli postavit, přimlouvá se za nás, zastává se nás, smiřuje nás se svým Otcem, aby nás od jeho lásky nemohly odloučit ani naše hříchy. Ty tady ovšem jsou, nikdo se nedomnívej, že nejsou. On to o nás ví. Proto nemohl zůstat na kříži, nemohl zůstat v hrobě, nýbrž vystoupil k Otci a tam, jako *milosrdný a věrný velekněz* vyjednává za nás a zápasí o nás, stále nemoudré a stále provinilé. Epištola židům to později řekne naplno: „ je stále živ a přimlouvá (entynchanei) se za ně“. To je ten velekněz, jakého jsme potřebovali: svatý, nevinný, neposkvrněný, oddělený od hříšníků a vyvýšený nad nebesa“. (Žd 7,26n). U Božího trůnu vede naše záležitosti jako náš bratr velekněz, náš nejstarší bratr, který předstupuje před Otce za své nemoudré a provinilé sourozence. Obětoval pro nás hodně: své tělo a svou krev. Za okamžik si to připomeneme u jeho stolu. Až se tedy u Kristova stolu postavíme před Boha, vezme, že tam budeme stát v zákrytu za svým bratrem veleknězem, který vstoupil na nebesa, kam my vstoupit nemůžeme.

Vstup:

Bůh vystoupil vzhůru za hlaholu, Hospodin za zvuku polnic.
Zpívejte žalmy Bohu, zpívejte žalmy, zpívejte žalmy našemu Králi,
zpívejte žalmy. Ž 47,6-7

Píseň: Ž 47

Kolekta :

Všemohoucí, věčný Bože,

tys dokázal svou moc na Kristu, když jsi jej vzkřísil z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích – vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva, nad všechna jména, která jsou vzývána jak v tomto věku tak i v budoucím; a ustanovil jsi jej svrchovanou hlavou církve a svěřil mu soud nad živými i mrtvými.

Prosíme, dej nám, abychom se jeho vládě poddávali čím dál ochotněji a pod jeho panstvím užívali svobody od všech sil, jež si nás chtějí podmanit.

Vždyť on s tebou a v jednotě Ducha svatého je věčně živ a kraluje na věky věků.

Amen.

Gloria

Čtení Žd 2

Píseň 352, 1-6

Kázání

Modlitba:

Hospodine, Otče,

protože máme u tebe přímluvce, tvého jednorozeného Syna, odvažujeme se, každý a každá v tichosti, vyznat svůj hřích a úzkost před tebou...

A protože máme u tebe zastánce, tvého jednorozeného Syna, odvažujeme se věřit ve tvé smilování ...

Jak vysoko nad zemí je nebe, tak mohutně se klene jeho milosrdenství nad těmi, kdo se ho bojí.

A protože u tebe máme přímluvce a zastánce, tvého jednorozeného Syna, odvažujeme se i my se u něj přimlouvati jeden za druhého: Za ty, kdo pracují a ve všech oborech studují v tomto domě, na Jaboku i na Evangelikálním teologickém semináři....Za ty své bratry a sestry, kteří strádají nemocí nebo jsou vystaveni jiným útrapám....Za Kristovu církev v tomto městě, v této zemi, po celém světě, za ty, kdo jim stojí v čele, biskupy, seniory, předsedy a také za nového biskupa římského...Za ty, kdo ve světě vládnou i za ty, kdo ve světě trpí....V tichosti mu svěřujeme i své osobní starosti.....Amen.

Spojme se ještě v modlitbě, které nás naučil náš Pán: Otče náš...

Máme teď přistoupit ke stolu Páně. Činíme to ve víře, kterou sdílíme s těmi, kdo před námi ke stolu Páně přistupovali a ještě přistupovat budou. Vyznejme ji společně a nahlas:

Věřím v Boha Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země.

I v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho. Jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontským Pilátem, byl ukřižován, umřel a byl pohřben. Sestoupil do pekel, třetího dnes vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé.

Věřím v Ducha svatého, svatou církev obecnou, společenství svatých, odpuštění hříchů, vzkříšení těla a život věčný.

Píseň 352, 7

Eucharistická modlitba

Pozdrav pokoje

Když se Ježíš Kristus po svém vzkříšení prvně setkal se svými učedníky, pozdravil je přáním: Pokoj vám. Přijměme jeho pokoj do svých srdcí a rozdělme se o něj navzájem

Pán s vámi. – I s tebou

Vzhůru srdce. – Máme je u Pána.

Vzdejme díky našemu Bohu. – Je to důstojné a spravedlivé.

Opravdu je to spravedlivé a našemu důstojenství nečiní žádnou újmu,

když ti, Otče, vzdáváme díky za tvé dary, každého dne a na každém místě,

připojující se k nesčítelnému zástupu Kristova pozemského lidu,

a také k nesčítelnému zástupu nebeských mocností, které s církví již zvítězilou slaví slavnou bohoslužbu u tvého trůnu. S nimi všemi tě vzýváme a voláme:

- Svatý, svatý, svatý Hospodin zástupů. Plná jsou všechna nebesa slávy jeho. Hosana na výsostech.

Děkujeme ti, Otče, za všechna tvá dobrodiní.

Děkujeme ti, Otče, za dar stvoření; za to, žes je uspořádal moudře a účelně pro člověka, kterému jsi jej svěřil, aby v něm hospodařil.

Děkujeme ti, Otče, za tvou věrnost, vytrvalost a trpělivost ve tvých dobrých záměrech s lidským pokolením. Osvědčil jsi věrnost své smlouvě mnohokrát v příbězích vyvoleného lidu izraelského, osvědčuješ ji dodnes v příbězích Kristova lidu křesťanského i v našich osobních příbězích.

Osvědčils ji nejvíce, když jsi do lidské rodiny poslal svého Syna. On se stal naším bratrem a spolu s námi sdílel všechna pokušení, ale

nepodlehl jim. Přišel, aby učinil počátek tvého království.
Zachraňoval ty, kdo hynou, uzdravoval nemocné, vysvobozoval ty,
jež ovládla zlá moc, navštěvoval odstrčené, stoloval s hříšníky, pyšné
volal k pokání, chudým zvěstoval evangelium. Tak naplnil tvou vůli,
byl věrný až do smrti kříže a zjevil nám budoucnost vzkříšení.

A v té noci, kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdal díky, lámal jej a řekl:
Toto jest mé tělo, které se za vás vydává. To čiňte na mou památku.
Stejně vzal po večeři kalich a řekl: Tento kalich je nová smlouva,
zpečetěná mou krví. To čiňte, kdykoli budete pít, na mou památku.

Pamětlivi tedy tohoto příkladu a příkazu svého Pána, a připomínající
si vše, co pro nás učinil svým životem i smrtí, svým vzkříšením a
vstoupením na nebe;

a vyhlížejíce k jeho slavnému příchodu v plnosti Božího království,

odvažujeme se nyní předstoupit před tvou tvář, Otče, s obětí díky a
chvály. Přinášíme ti ji jako prvotiny všeho stvoření.

A když už jsi nás tak vyznamenal, prosíme, abys svým svatým
Duchem sestoupil na toto společenství jednoho chleba a jednoho
kalicha. Ať v nás obnoví důvěru a naději v tvé království; ať nás
posílí k pokorné i odvážné službě ve světě, v němž se má zjevit tvá
sláva.

Ať nás spojí v jednotu se všemi tvými vyznavači všech míst a všech
dob, se svědky víry, jejichž jména jsou v paměti církve i s těmi
neznámými, jejichž jména jsou v paměti tvé.

Abychom všichni, pozváni k slavné hostině ve tvém království,
spolu s celým vykoupeným stvořením,
tobě, Otče všemohoucí, vzdali čest a slávu skrze Ježíše Krista.

Neboť tobě, Otče, spolu a s ním a v jednotě Ducha svatého
všechna čest a sláva patří:
nyní a vždycky a na věky věků.
Amen.

Chléb, který lámeme, je účastí na těle Kristově.

Kalich požehnání, za nějž děkujeme, je účastí na krvi Kristově.

My všichni jsme pozváni. Přijměme to pozvání s úctou a vděčností.

Přijímání

Modlitba po přijímání

Děkujeme ti, věčný Bože, za tvé slovo.

Děkujeme ti, vzkříšený Pane, žes nás u svého stolu ujistil svou láskou
a věrností.

Děkujeme ti, Duchu svatý, žes nás spojil svazkem lásky a obnovil
nám naději v příchod Božího království.

Bože trojjediný, neopouštěj nás, když se rozejdeme do hlučnosti
všedních dnů a dej nám sílu zápasit s jejich pokušeními.

Amen.

Poslání:

Kdo vznesе žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh
ospravedlňuje. Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a
který byl vzkříšen je na pravici Boží a přimlouvá se za nás. Kdo nás
odloučí od lásky Kristovy? Ř 8, 33-35a

Požehnání Trojjediného Boha...

Ohlášky

Píseň 675